

mediaINFO

VALTAKUNNALLINEN
ENSI-ILTA 17.1.2003

LISÄTIEDOT JA
HAASTATTELUPYYNNÖT
Rampe Toivonen
0400 485 970 tai
09 417 447 29 (Solar Films)

LEVITTÄJÄ
Buena Vista International Finland
09 856 29 500 / Niko Kananen tai
Pekka Lehesmaa

ENNAKKONÄYTÖKSET
TIEDOTUSÄLÄINEILLE
Helsingissä elokuvateatteri
Maximissa (Kluuvikatu 1)
perjantaina 3.1. klo 10 ja
keskiviikkona 8.1. klo 10

HAASTATTELUT JA ESITTELYT
Aleksi Mäkelä s. 4–5
Markus Selin s. 6
Pekka Lehtosaari s. 7
Tuomas Kantelinen s. 8
Pini Hellstedt s. 9
Vesa-Matti Loiri s. 11
Peter Franzén s. 12
Niko Saarela s. 13
Lauri Nurkse s. 14
Jasper Pääkkönen s. 15

MUUT JUTUT
Kuvagalleria sisäkansissa
Synopsis ja roolit s. 1
Tuotantotiedot s. 2
Ideaasta elokuvaksi s. 3
Musiikki ja juliste s. 16
Tuotantoryhmä takakannessa

Tämän mediainfon julkaisuvapaa
sisältö kuvineen löytyy myös
osoitteesta www.solarfilms.com

LARI NURKSE PETER FRANZÉN JASPER PÄÄKKÖNEN NIKO SAARELA
ALEKSI MÄKELÄN

pahat pojat

VESA-MATTI LOIRI

SOLAR FILMS INC. ESITTÄÄ MARKUS SELIN TUOTTAMAA ALEKSI MÄKELÄ ELOKUVAN "PAHAT POJAT"
PETER FRANZÉN NIKO SAARELA LAURI NURKSE JASPER PÄÄKKÖNEN VESA-MATTI LOIRI RISTO TUORILA
HANNU-PEKKA BJÖRKMAN JANNA HERTTUAINEN EERO MILONOFF ARTTU KAPULAINEN JA ELSA SAISIO
PUKUSUUNNITTELU MINNA KIVIRANTA ÄÄNISUUNNITTELU JYRKI RAHKONEN ALKUPERÄISMUSIIKKI TUOMAS KANTELINEN
MUSIIKKI HANNU LEIDEN LEIKKAUS KIMMO TAAVILA LAVASTUS RISTO KARHULA KUVAAUS PINI HELLESTEDT
KÄSIKIRJOITUS PEKKA LEHTOSAARI TUOTTAJA MARKUS SELIN OHJAUS ALEKSI MÄKELÄ

A. Kasvokuvat ja ryhmäkuvat

1 Tuottaja Markus Selin

2 Tuottaja Markus Selin

4 Ohjaaja Aleksis Mäkelä

5 Elokuvaaja Pini Hellstedt

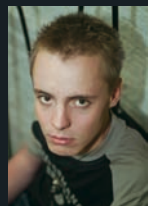
7 Käsikirjoittaja Pekka Lehtosaari

8 Peter Franzén

10 Lauri Nurkse

11 Jasper Pääkkönen

13 Elsa Saisio

14 Pahat pojat ilman paitaa

3 Ohjaaja Aleksis Mäkelä

6 Säveltäjä Tuomas Kantelinen

9 Niko Saarela

12 Vesa-Matti Loiri

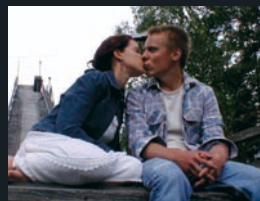

15 Pahat pojat ilman paitaa

B. Kuvia kohtauksista

1 Eero ja Pirjo

2 Eeron ja Pirjon ensisuudelma

3 Pirjo soittaa Eerolle

4 Eero irvistää

5 Ilkka (vas.) ei pysty puhumaan

*Takkusen pojat eivät juo, eivät polta, eivätkä kiroile.
Mutta heillä on takanaan lähes sata ryöstöä.*

Otto, Matti, Ilkka ja Eero Takkunen ovat olleet koko elämänsä paranoidia skitsofreniaa sairastavan isänsä mielivallan kohteina. Lapsilisät ovat menneet parempiin suihin ja kurin pitoon on koivuniemen herran lisäksi käytetty sekä sirppiä että nyrkkiä. Raamatusta lakejaan ammentava isä on vakuuttunut siitä, että televisio, purukumi ja muotivaatteet ovat syntiä ja kasvattaa lapsiaan tinkimättömällä julmuudella. Aku Ankkaa ja Tex Willeriä lukevat pojat ovat tottuneet saamaan enemmän hellyyttä ja ymmärtämystä takapihan kotieläimiltä kuin yhteiskunnalta.

He ovat elättäneet itsenä kerjäämällä ja syövätkä vehnäjauhoista ja mustikoista tekemäänsä mössöä ja elelevät ilman sähköä. Puntinnostolla vahvisteista lihaksistaan huolimatta veljekset eivät koskaan turvaudu väkivaltaan. Isän jouduttua mielisairaalaan pojat jäävät omilleen ja ajautuvat hankkimaan elantonsa rikollisin keinoin. He aloittavat pienimuotoisilla kolikkopelien ryöstöillä ja pääsevät rahan makuun ryhtyessään putsaamaan miehittämättömiä huoltoasemia irrottamalla niiden bensa-automaatit vajjerilla. Rikoskierteensä myötä pojat itsenäistyvät ja oppivat päättämään itse omasta elämästään. Heidän suurin toiveensa – olla normaali, kuten kaikki muutkin – on vihdoinkin käden ulottuvilla.

ROOLEISSA

Otto Takkunen	Peter Franzén	Kioskinpitäjä	Kari Hietalahti	Eeron luokkakaverit	Viola Strom
Matti Takkunen	Niko Saarela	Sosiaalivirkailija	Jonna Järnefelt		Eeva Viita
Ilkka Takkunen	Lauri Nurkse	Postimies	Teemu Aromaa		Olli Bergman
Eero Takkunen	Jasper Pääkkönen	Ilotyttö	Anna-Maria Arvola		Mikko Lehtilä
Jouko Takkunen	Vesa-Matti Loiri	Asianajaja Petri Siitonen	Johann Lassila		Mirja Hartikainen
Ensio Suutari	Risto Tuorila	Timon tyttöystävä	Jenni Banerjee		Ulla-Maria Alanen
Muukkonen	Hannu-Pekka Björkman	Vartijat	Ilkka Kärkkäinen		Jaana Rosenfeld
Pirjo Suutari	Elsa Saisio		Pentti Loikkanen		Piia Viita
Leena	Janna Herttuaainen	Veikkauskioskin myyjä	Pauliina Pulkkinen		Jukka Höysniemi
Aulis	Eero Milonoff	Uutistenlukija	Pirjo Nuotio	Nuorisot St:llä	Johanna Fedorczyk
Timo	Arttu Kapulainen	Poliisi-tv	Raija Pelli		Anna Rikman
Tuulikki Suutari	Eeva Litmanen	Rikosraportti	Mats Dumell		Sari Kajaslampi
Hoitajatart Miettinen	Tiina Pirhonen	Postintyöntekijät	Reija Niemelä		Laura Mielonen
Sirkka Takkunen	Outi Mäenpää		Markku Kairajärvi		Mari Kunnas
Pojat lapsina	Santeri, Henri ja Rasmus Nuutinen	Nainen postissa	Marjatta Salin		Laura Pirttimäki
	Oiva Lohtander	Mies pakettiautossa	Jari Vikman		Laura Leppikangas
Rehtori	Vesa Mäkelä	Pappi	Pertti Nieminen		Janne Bergholm
Veijo Esso	Juha Veijonen	Suntio	Jukka Toikka		Osma Myhrberg
Harri Hammas-Lärvinen	Jukka Sipilä	Mielisairaanhoidajat	Kari Sohlberg	Baarin asiakkaita	Susanna Tikkanen
Pauli Kotkanen	Pekka Huotari	Potilaat	Christian Helligren		Sakari Kovasiipi
Konstaapeli Kaasi	Hannu Kivioja		Ali Eloranta		Kalevi Jokirinne
Konstaapeli Sisu	Tommi Korpela		Jorma Lehtola		Katri Hakamäki
Konstaapeli Mutka			Jonne Värikäs		

TIIVISTETYT TUOTANTOTIEDOT

Ohjaus:
Aleksi Mäkelä

Tuottaja:
Markus Selin

Käsikirjoitus:
Pekka Lehtosaari

Alkuperäisaihe:
**Anssi Miettinen ja
Pekka Lehtosaari**

Kuvaus:
Pini Hellstedt

Alkuperäismusiikki:
Tuomas Kantelinen

Äänisuunnittelu:
Jyrki Rahkonen

Lavastus:
Risto Karhula

Pukusuunnittelu:
Minna Kiviranta

Leikkaus:
Kimmo Taavila

Kuvaukset:
maalis- ja heinäkuussa 2002

Ensi-ilta:
17.1.2003

Levittäjä:
Buena Vista International

Keskeiset näyttelijät:
**Peter Franzen, Niko Saarela,
Lauri Nurkse, Jasper Pääkkönen,
Vesa-Matti Loiri, Elsa Saisio,
Risto Tuorila, Janna Herttuainen,
Hannu-Pekka Björkman,
Arttu Kapulainen, Eero Milonoff**

Tuotanto:
Solar Films inc. Oy
**Suomen elokuvasäätiön
ja Ylen tuella**

Elokuvan kokonaiskustannukset:
n. 1 525 milj.

Suomen elokuvasäätiön tuki:
640 000 euroa

Soundtrack:
Poko-cd 268 (julkaisupäivä 10.1.03)

Tammikuun 17. 2003 ensi-iltansa saava Pahat pojat on ladattu täyteen suuria odotuksia, sillä se on koko valmistumisensa ajan ollut julkisuuden valokiilassa.

Elokuvan lähtökohtana on kaikkien suomalaisten tietämä Koistisen veljessarja, joka joutui tilille yli sadasta rikoksesta eri puolilla Lounais-Suomea 1997–1999.

Ystävyykset, tuottaja Markus Selin ja ohjaaja Aleksi Mäkelä lukivat Helsingin Sanomien Kuukausiliitteen syksyllä 2000 Anssi Miettisen kirjoittaman jutun Euran Daltoneiksi kutsutuista neljästä veljeksestä ja säntäsivät siltä istumalta suunnittelemaan aiheesta elokuvaa.

Tuottaja ja ohjaaja ajoivat lujaa Euraan veljesten kotiin yhdessä Anssi Miettisen kanssa. Pihalla potkiskeltiin kiviä ja puhuttiin niitä näitä. Nytemmin edesmennyt isäkin vilahteli taustalla.

”Pojat vaikuttivat kunnon kansalaisilta. Sellainen käsitys meille jäi, että he olivat olosuhteiden uhreja.”

”Tavallaan siinä kiteytyi elokuvan iskulause: Tarina veljeksistä joilla ei ollut vaihtoehtoa”, Selin muistelee.

Tarina on täyttä fiktiota

Mäkelä ja Selin pestasivat Pekka Lehtosaaren tekemään pohjatytöitä yhdessä Anssi Miettisen kanssa. Sen jälkeen Lehtosaari ryhtyi itsenäisesti tekemään käsikirjoitusta.

Samalla syntyi päätös, että elokuvasta tulee fiktiivinen. Koistisen perheessä oli isän ja äidin lisäksi yksitoista lasta. Elokuvassa ovat vain isä ja neljä veljestä.

Koska totuus on usein tarua ihmeellisempi, olosuh-

teet elokuvassa vastaavat todellisuutta ja rikokset muistuttavat samoja rötöksiä, joita veljet oikeasti tekivät.

Huumori syntyy tilanteista

Mäkelä päätti heti, että tästä tulee oikea jatkien elokuva, mutta sellainenkin tarvitsee rakkaustarinan ja pari naisroolia.

Samalla Mäkelä tiesi, että umpiossa kasvaneiden ja äkkiä rahaa saavien poikien ensimmäiset kokemukset markkinataloudesta johtavat koomisiin tilanteisiin.

Ne loisivat elokuvaan tarvittavan huumorin.

Selvää oli myös, että veljesten piti olla vahvoja ja lihaksikkaita, mutta tiukasti väkivallan vastaisia.

He edustaisivat puhtautta ja hyvyyttä kovan yhteiskunnan ja pahan isän vastapainoksi.

Koististen pihalla Mäkelä ja Selin tajusivat, että isän rooliin oli saatava Vesa-Matti Loiri, eikä kukaan muu. Asia varmistettiin heti.

Ensin valittiin isä, sitten pojat

Veljesten valinnassa he pallottelivat eri nimien kanssa aikansa. Rooleihin tarvittiin oikean ikäisiä näyttelijöitä, joissa riittää ulkonäköä, valovoimaa ja tuoreutta.

Lopullisen veljessarjan listasi lopuksi Aleksi Mäkelä, jolle Selin sanoi:

”Miksemme keksineet heitä heti? Siinä he ovat!”

Näyttelijät eivät saaneet tavata esikuviaan, etteivät saisi ”väärää” vaikutteita. He loivat roolihahmonsia käsikirjoituksen pohjalta yhdessä ohjaajan kanssa. Silloin kaikki olivat jo vakuuttuneita, että tämä elokuva lähtee lentoon.

Aleksis Mäkelä, 33, sanoo olevansa Pahojen poikien jälkeen liian vanha tekemään enää nuorten miesten tarinoita.

”Olisi vakava uskottavuusongelma huutaa keski-iässä, että täältä tullaan elämä”, hän irvailee.

Perhekomedian (Lomalla 2000) tekeminen Häjyjen jälkeen oli tietoinen valinta, sillä hän sai tarvitsemansa vaihtelun ja pystyi taas hyökkäämään täysillä jätkeenergian pariin. ”Pahoissa pojissa on vauhtia ja toimintaa. Siinä mielessä olen palannut ihan alkuun, Romanovin kivien (1993) aikaan.”

”Tässä elokuvassa näkyvät varmasti ne asiat, jotka osaan parhaiten. En lähtenyt suotta pidättelemään ja hyvä niin. Siitä tuli hauskempi.”

Kurja lapsuus ohitettiin

Mäkelä ajatteli alun perin lähteä liikkeelle lapsuudesta ja ottaa mukaan vielä oikeudenkäyntivaiheen, mutta tuli lopulta toisiin ajatuksiin puhuttuaan käsikirjoittajan kanssa.

”Hän ei halunnut rypeä poikien kurjassa lapsuudessa. Se käy ilmi alleviivaamattakin.”

Elokuvassa on vain yksi takautuma joka esittelee viiltävästi perhehelvetin.

Käsikirjoitusta Mäkelä kiittelee ansiokkaaksi.

”Miten kirjoittaa dialogia, jossa ei tapella, kiroilla, puhuta naisista tai viinasta? Se ei ole helppoa, kun kyseessä ovat nuoret miehet, jotka tavallisten paheiden sijasta lukevat Aku Ankkaa ja Tex Willeriä.”

Pahat pojat ei ole mikään normaali ryöstötarina, joita maailma on väärällään.

”Rikokset ovat vain pyrähdyksiä. Pääpaino on koko ajan veljeksissä ja heidän suhteissaan.”

”He ovat kunnollisia kuten heidän oikeat esikuvansakin ovat. Eivät kuitenkaan mitään Robin Hoodia. Rahat he pitävät itse.”

Roolitus on vaikein vaihe

Jos elokuvan tekemisestä lähtee jälkepäin hakemaan

vaikeinta vaihetta, niin pienen miettimisen jälkeen Mäkelä mainitsee näyttelijöiden valinnan.

”Voiko rakastavaa paria ottaa samaan elokuvaan? Entä kuka on ollut aikaisemmin kenenkin kanssa? Onko joku sellainen jonka kanssa muut eivät tule toimeen?”

”Arvaamattomia tekijöitä on niin paljon, että valinta on aina jossain määrin arpapeliä.”

”Kuvausryhmässä kaikki ovat tehneet aikaisemmin töitä yhdessä, mutta samoja näyttelijöitä ei voi tunkea joka elokuvaan.”

”Pahojen poikien näyttelijöiden valinta ei ollut ihan helppoa, mutta onnistui täydellisesti.”

Mäkelä päätti ensin ottaa Peter Franzénin vanhimman, noin kolmekymppisen veljen rooliin. Muiden poikien tuli olla huomattavasti nuorempia: Niko Saarelan babyface sopi seuraavalle, Lauri Nurkse oli juuri oikeassa iässä ja Jasper Pääkkönen nuorentui takaisin lukiolaiseksi.

Punttisali yhdisti pojat

Näyttelijöiden syyskuussa 2001 Helsingin keskustassa säännöllisesti aloittama kuntosaliharjoittelu sopi sinänsä elokuvaan. Esikuvina olleet Koistisen pojat nostelivat pihalla painoja ahkerasti.

Mäkelä pitää fyysisistä valmistautumista kuitenkin toissijaisena.

”En olisi mitenkään muuten saanut poikia viettämään aikaa keskenään kahdeksaa kuukautta ennen kuvauksia. Heidän oli tutustuttava toisiinsa perusteellisesti, sillä elokuvassa he ovat lähes koko ajan keskenään.”

Jasper Pääkköstä Mäkelä ei juurikaan tuntenut entuudestaan. Hän varasi kaksi matkaa Dominikaaniseen tasavaltaan ja otti nuoren näyttelijän mukaansa reippaalle tutustumiskurille.

Kuvaukset käsivaralla

Mäkelä on niitä ohjaajia jotka suunnittelevat ja valmistelevat kuvaukset niin hyvin, että kuvauspäivät pikemmin-kin lyhenevät aikataulusta.

Niin kävi nytkin vaikka elokuvan tekninen vaikeuskerroin oli huomattavan korkea.

”Koko elokuva kuvattiin käsivaralla kahdella kameralla, mitä en tiedä missään tehdyn aikaisemmin.”

Käsivaraan Mäkelä ja Jussi-palkittu kuvaaja Pini Hellstedt päätyivät kahdesta syystä: dokumentaarinen tyyli sopi elokuvaan ja kiinteällä alustalla kamera ei olisi pysynyt mukana toiminnassa.

”Kun kuvassa on paljon ihmisiä, jotka liikkuvat koko ajan, niin kameras on pysyttävä mukana. En halunnut kuvata ihmisiä istumassa ja puhumassa.”

Kamera molemmilla olkapäillä

Kahden kameras käyttö mahdollisti eri kokoisten kuvien ottamisen samanaikaisesti. Kuvaajalla oli kamera molemmilla olkapäillä. Toinen kuvasi lähikuva ja toinen laajaa.

”Ei tarvinnut ottaa välikuvia erikseen ja miettiä kummassa kädessä tupakan pitää olla.”

”Kun kuvaaja kuitenkin koko ajan katsoi laajaa kuvaa, niin lähikuva voi osua mihin tahansa. Myös skarpaaminen oli haaste, kun kamerat ja kohteet liikkuvat. Myös äänitysporukka joutui keikkumaan veitsenterällä”

Miten kahden kameras samanaikainen käyttö sitten näkyy lopputuloksessa?

”Pahat pojat -elokuvassa on 2400 kuvaa, neljä kertaa enemmän skarveja (leikkauksia) kuin tavallisesti”, Mäkelä sanoo tyytyväisenä.

TUOTTAJA Markus Selin

Tuotan elokuvia, joihin itse uskon

Markus Selin, 42, tuottaa määrätietoisesti tarinoita, jotka keräävät Suomessa paljon yleisöä. Televisiokatsojat ovat jo neljästi äänestäneet Selinin tuottaman elokuvan vuoden parhaaksi: Kummeli Kultakuume (1997), Häijt 1999, Levottomat (2000) sekä Minä ja Morrison (2001).

Epäilemättä Pahat pojat asettuu jonon jatkoksi ja lunastaa suuret odotukset.

Selin luettelee epäroimättä ainekset, jotka elokuvassa on oltava ja jotka siivittävät Pahojen poikien menestystä elokuvateattereissa:

”Se on viihdyttävä, antaa ajattelemisen aihetta ja siinä on toivoa. Se on must, pakko nähdä.”

Selin ei lähtisi missään nimessä tuottamaan tarinaa, jossa ihmiset ovat ikäviä ja loppu on synkeä.

”Juttu voi olla realistinen, rankka, liioitteleva, mutta lopussa on oltava ainakin toivonkipinä”, Selin sanoo.

”Tässä tarinassa hyvä ja paha ovat äärilaitoja. Pojat eivät ole pahoja vaan hyviä. Isä on paha.”

Rahoitus on palapeliä

Selin näkee elokuvan tuottamisen ketjuna, joka alkaa

aiheiden ja tarinoiden metsästyksestä ja etenee nyky-yksittäin kohti tuotantopäätöstä, joka voidaan tehdä rahoituksen järjestyttyä.

Hän huomauttaa, että tärkeät yhteistyökumppanit yrityselämän puolelta antavat mahdollisuuden monipuoliseen ja mittavaan markkinointiin.

Tuotantopäätöstä edeltävät ajat ovat elokuvan sisällön kannalta ratkaisevia.

”Luen ensimmäisen käsikirjoitusversion ja etsin siitä aukkoja. Sen jälkeen tarinaa muokataan paksummaksi. Käsikirjoitusversiot kuluvat aika monissa käsissä ja palautteet käsitellään ennen seuraavaa versiota.”

”Yleensä käsikirjoittaja tai käsikirjoittajat tekevät pitkästi toistakymmentä versiota ennen kuin kuvauskäsikirjoitus on niin valmis, että elokuvasaatiö tekee rahoituspäätöksen.”

Espanjalaisista huonoja kokemuksia

Selin väittää, että elokuvan kuvaukset ovat tuottajan kannalta helppoa aikaa, mutta poikkeuksiakin on.

”Espanjassa ei pidä ryhtyä kuvaamaan elokuvaa. Se voi olla koko tuotantoryhmän äärimmäinen painajainen”, hän ilmoittaa kokemuksen tuomalla ehdottomuudella. Selinin ensimmäinen ja ilmeisesti viimeinen Espanjan-kokemus elokuvantekijänä on peräisin Lomalla-elokuvasta Mallorcalla kesällä 2000.

Työt on jaettava

Selin uskoo että Suomeen mahtuu vain yksi Aki Kaurismäki.

”Muiden ei kannata tehdä kaikkea yksin. Suomessa on korkea ammattitaito ja on tärkeää että työnjako toimii.” Selin tiesi jo pienenä haluavansa tuottajaksi. Hän ei ryhdy käsikirjoittajaksi, ohjaajaksi, leikkaajaksi, kuvaajaksi ja säveltäjäksi, vaikka hän osaakin olla kaikista asioista jotakin mieltä.

”Tuottajan pitää tuottaa vain sellaisia elokuvia, joihin itse uskoo. Minä uskon elokuvaan, joissa parhaat ammattilaiset tekevät parasta mahdollista yhteistyötä.”

Pekka Lehtosaari, 41, ei tiennyt Euran Daltonesta tuon taivaallista, kun Markus Selin ja Alekski Mäkelä pyysivät hänet käsikirjoittamaan ryöstäjien tarinan. Gangsterielokuvien koukussa vuosikymmenet elänyt Lehtosaari innostui kuultuaan, että tarkoitus ei ollut tehdä kuvitettua dokumenttia.

Kirjoitustyön alkuun hän pääsi Anssi Miettisen antaman evästyksen jälkeen. Miettinen oli tehnyt Helsingin Sanomien kuukausiliitteeseen jutun Euran Daltonesta ja perehtynyt toimittajana perinpohjaisesti perheen elämään.

”Kuultuani, että pojat eivät koskaan ryöstöretkillään lyöneet, ampueneet tai edes uhkailleet ketään, lämpenin aiheelle”, Lehtosaari muistaa.

”Kun minulle valkeni että he eivät kiroilleet, tupakoineet eivätkä juoneet viinaa, innostuin lopullisesti.”

”Miten tällainen on mahdollista 2000-luvun Suomessa? Mitä voimme tapauksesta oppia? Mitkä ovat syyt ja mitkä seuraukset? Miten löytää katsojille mieleisiä konflikteja”, Lehtosaari kyseli itseltään ja tiesi saavansa tarinaan

saarnaamattakin mukaan opetuksia rahasta, tavaroista, onnesta ja onnen tavoittelusta.

Pelkäsin pitäväni pojista, jos tapaisin heidät

Veljeksiä hän ei halunnut tavata henkilökohtaisesti.

”Tiesin heidät sympaattisiksi ja hyväksi pojiksi. En halunnut tutustua heihin, koska olisin saattanut palkita heitä käsikirjoituksessa liikaa ja silotella heidän kivistä polkuaan.”

”Päätin tehdä käsikirjoituksen kärjistäen, mutta oikean ajatuksen mukaan.”

Lehtosaaren mukaan Alekski Mäkelä lähti alun perin suunnittelemaan kovaotteista elokuvaa, mutta taipui, kun käsikirjoittaja ja tuottaja halusivat myös romantiikkaa ja huumoria.

”Tarinasta tuli villin lännen seikkailu harjatukkaisella asenteella”, Lehtosaari määrittelee.

Kenen mukaan ankara ja hullu isä nimettiin?

Viimeistään nyt on aika paljastaa, millä tavoin käsikirjoittaja valitsee roolihahmoille nimiä.

”Päätin että kaksi vanhinta veljeä ovat Otto ja Matti, koska pankkiautomaatti on ottomatti. Kolmas veli oli eläinten ystävä, joten nimesin hänet Ilkaksi Ilkka Koiviston mukaan. Nuorin sai olla Eero kuten Jukolassakin.”

”Isälle piti löytää nimi joka sopii hullulle ja ankaralle kasvattajalle. Turkka tuli heti mieleen ja isästä tuli Jouko.” Saatuaan tietää, että Loiri näyttelee isän rooliin, Lehtosaari uskalsi kirjoittaa tälle ”törkeitä tekoja”, koska Loiri pystyisi hoitamaan homman uskottavasti kotiin.

Disney-elokuvien ohjaaja

Nelonen palkitsi Pekka Lehtosaaren vuonna 2000 parhaana uutena käsikirjoittajatulokkaana.

Television puolella hän on kirjoittanut draamaa, viimeksi Kylmäverisesti sinun -sarjaa.

Elokuva-alalla Lehtosaari tunnetaan parhaiten Disney-elokuvista, joiden suomenkielisiä versioita hän on ohjannut peräti 43 kappaletta.

SÄVELTÄJÄ Tuomas Kantelinen

Elokuvan sisällä kulkee monta tarinaa

Sibelius-Akatemian säveltäjälinjan käynyt Tuomas Kantelinen, 33, on elokuvamusiikkiin erikoistunut lahjakkuus, joka tähtää läpimurtoon myös Hollywoodissa.

Kantelinen sanoo että on liian aikaista puhua vireillä olevista töistä ulkomaille, mutta hän on saanut jo jalkaa ovien väliin vieraillessaan toistuvasti Los Angelesissa. Suomessa hän on yhdeksänkymmentäluvun puolivälistä lähtien säveltänyt filmille enemmän kuin kukaan muu. Takana on yli kymmenen pitkää elokuvaa ja vielä enemmän lyhytelokuvia.

Kantelisella on kaksi Jussi-palkintoa, Lunastus (1997) ja

Rukajärven tie (1999), molemmat Olli Saarelan ohjauksia. Vuotta ennen Pahoja poikia Kantelinen sävelsi Solar Film-sille Minä ja Morrison –elokuvan musiikin.

Työ alkaa käsikirjoituksen ja ohjaajan kanssa

Kantelinen istuu kotinsa työhuoneessa keskellä Helsinkiä ja katselee tietokoneen ruudulta Pahat pojat –elokuvasta Eeron ja Pirjon ensisuuodelmaa.

Hän on päässyt valmistelu- ja tutustumisvaiheen ohi ja säveltää taustoja kohtauksiin.

”Tässä elokuvassa yksi säveltäjän kannalta selkeä kaari on Eeron ja Pirjon rakkaustarina. Toinen kokonaisuus ovat ryöstöretket. Nämä aiheet toistuvat useaan kertaan.”

”Sävellyksen tarkoitus on alleviivata tai tukea ohjaajan näkemystä. Siksi keskustelut ohjaajan kanssa käsikirjoituksen lukemisen jälkeen ovat tärkeitä. Alekski halusi minun säveltävän musiikkia lähes viiteenkymmeneen kohtaukseen.”

En tee musiikkia roolihahmoille

Kanteliselle elokuvan roolihahmot eivät sinänsä ole säveltämisen aiheita.

”En tee pahalle isälle omaa teemaa, vaikka kyseessä on hyvin dramaattinen hahmo.

”Teen musiikkia kohtauksiin, joiden sisältö ratkaisee sävyn. Toistuvissa kohtauksissa teemaa voi muunnella, mutta toisenlaiseen tilanteeseen tarvitaan taas erikuuloisen musiikki.”

Luovan vaiheen jälkeen Kantelinen kirjoittaa nuotit, jotka kainalossa hän menee orkesterin luo.

”Työ loppuu kun orkesterin kanssa soitetut sävellykset on leikattu paikoilleen elokuvaan.”

Hämmästyttävän nopeana ammattimiehenä tunnettu Kantelinen suosittelee elokuvasäveltämistä muillekin.

”Kyllä tällä alalla töitä riittää. Rohkeasti vaan kokeilemaan. Eri kokoisia elokuvia tehdään koko ajan ja kokemus karttuu nopeasti.”

Kun suomalainen elokuva on löytänyt seuraavan hovisäveltäjän, Kantelinen taitaa olla jo Hollywoodissa.

Tuomas Kantelinen säveltää kotinsa hyvin varustetussa työhuoneessa.

ELOKUVAAJA Pini Hellstedt F.S.C.

Tämän leffan jaksaa katsoa vaikka kuinka monta kertaa

Elokuvaaja Pini Hellstedt, 39, on tehnyt Aleksi Mäkelän kanssa yhteistyötä jo kohta kymmenen vuotta. Hellstedtin kahdeksasta pitkästä neljä on syntynyt Mäkelän ohjauksessa.

Yhteistyön hedelmänä Pahojen poikien visuaalinen ilme on ainutlaatuinen maailmassa.

Hellstedt sai idean kahden käsivaraisen kamerasamanaisesta käytöstä miettiessään, miten kuvata sisäistä levottomuutta tyynenäköisen pinnan alla käyttämättä paljon nähtyjä hyppiviä leikkauksia.

”Näennäisesti kaikki on hyvin mutta olo on ikään kuin häiriintynyt”, Hellstedt kuvailee.

Hän on joissakin elokuvissa (mm. Natural Born Killers) nähnyt muutaman esimerkin kahden rinnakkaiskameran käytöstä, mutta koko elokuvaa ei kukaan muu ole hänen tietääkseen niin kuvannut.

En ole mikään Schwarzenegger

Hellstedt on kookas, mutta hänkään ei käsivaralta olisi pystynyt kuvaamaan kahdella isoimmalla kameralla yhtä aikaa. Siksi hän päätyi 16-millisiin, joita hän jaksoi pitää olkapäällään.

”Arnold Schwarzenegger olisi 70-luvun iskussaan jaksanut kuvata 35-millisillä”, hän naureskelee.

Hellstedt siis kuvasi koko elokuvan käsivaralta kahdella kameralla, joista toinen otti laajaa ja toinen lähikuvaa.

”Kamera on koko ajan ikään kuin sisällä repliikeissä, siinä on mukana olemisen tuntu.”

Hellstedt sanoo että valmiissa elokuvassa kuvauksen erikoisuutta ei alun jälkeen enää huomaakaan.

Kuvaaja päätyi Pahoissa pojissa myös kahteen erilliseen värimaailmaan.

”Kesä vivahtaa ruosteeseen ja talvi siniseen. Käytin talvi-kohtauksissa Fujia ja kesäkohtauksissa Kodakia, koska ne ovat parhaat filmit juuri niissä sävyissä.”

Suomen ensimmäinen bodyelokuva

Valmiista elokuvasta Hellstedt pitää suunnattomasti.

”Se on Suomen ensimmäinen bodyelokuva. Samalla se

rinnastuu lännenelokuviin. Se on hauska ja toimiva”, hän luettelee pienen harkinnan jälkeen.

Sitten hän puhkeaa ylistämään:

”Se on hyvä leffa, johon ei kyllästy. Sen voi katsoa vaikka kuinka monta kertaa. Elokuva toimi jo ensimmäisessä katselussa pelkkinä kuvina ja repliikkeinä ilman muuta äänimaailmaa. Se on harvinaista.”

Näyttelijöiden kohdalla hän pelkäsi Lauri Nurksen hahmon jäävän muiden jalkoihin, mutta yllättyi iloisesti:

”Hiljaisen ja pohdiskelevan pojan roolissa on hieno kaari.”

Entä isän osuus?

”Sanomattakin on selvää, että Loiri on ihan omassa luokassaan. Ketään muuta ei voi siihen rooliin enää ajatellakaan.”

Toinen ehdokkuus toi Jussin

Viime keväänä Jussi-palkittu (Rölli ja metsän henki 2001) Hellstedt valmistui elokuvaajaksi taideteollisesta korkeakoulusta 1994 ja sai ensimmäisen Jussi-ehdokkuutensa Lunastuksesta (1997).

Mäkelälle hän on kuvannut Pahojen poikien lisäksi elokuvat Esa ja Vesa, Häijyt ja Lomalla. Lisäksi parivaljakko on yhdessä ahkeroinut sekä tv-elokuvissa että tv-sarjoissa, kuten Vintiöt ja Muodollisesti pätevä.

Hellstedin ammatillinen esikuva on saksalainen Michael Ballhaus, joka on kuvannut mm. Scorsesen Mafiaveljet. Hellstedt on naimissa ohjaaja-käsikirjoittaja Lenka Hellstedtin kanssa, joka on kerännyt kansainvälistäkin kiitosta ohjaamallaan elokuvalla Minä ja Morrison (2001).

Vesa-Matti Loiri, 58, tekee Pahojen poikien isänä huikean suorituksen, jossa hän kaivaa yksiselitteisestä pahuudesta esiin inhimillisyyden häivähdyksiä.

”Näin hienon roolin osuminen kohdalle on harvinaista ja kenen tahansa uran huippukohta. Herkullisinta, mitä tässä vaiheessa elämää saa työkseen tehdä.”

”Jokaisen näyttelijän haave on päästä esittämään pahaa. Se on paljon mielenkiintoisempaa kuin hyvän esittäminen.”

Loiri valittiin ensin, sitten muut

Loiri oli tuottajan ja ohjaajan ensimmäinen näyttelijävalinta. Muista nimistä isän rooliin ei edes keskusteltu.

”Olen todella kiitollinen elokuvan toteuttajille. Aleksi (Mäkelä) antoi mahdollisuuden käsitellä isän hahmoa myös toisin, ymmärtäen. Käsikirjoituksessa hahmo oli suorastaan epäinhimillisen paha.”

”Skitsofreniaa sairastava Jouko on myös ovela. Yhtä äkkiä jopa hauska. Pahuudessa on jossain syvällä jotain hyvääkin, ikään kuin valon pilkahduksia”, Loiri pohtii.

”Mutta pahuus on sittenkin jotain suunnatonta. Ajatella, että hän puhdasta ilkeyttään estää seksuaalisesti heräävää kuopustaan saamasta ensimmäistä kertaa pillua. Paha, paha.”

Korkea ammattitaito ja hyvä henki

Loiri pitää ilmapiiiriä kuvauksissa poikkeuksellisen hyvänä. ”Kuvauksissa oli suorastaan nastaa. Poikien yhteishenki oli loistava, eikä koko kuvausryhmässä ollut keskinäistä nokittelua tai kyräilyä. Jokainen tiesi mitä teki, kaikki olivat ammattilaisia. Väkeä ei ollut liikaa vaan sopivasti”, Loiri luettelee ja muistelee kansainvälistä elokuvaa, jossa jokaisella ihmisellä oli oma avustaja.

”Saahan siinä rahaa kulumaan, mutta ei elokuvasta tule yhtään parempi.”

Loiri huomauttaa, että näyttelijät ovat herkkiä ilmapii-rille.

”On vaikea lyhyessä ajassa saada määrätty tunnetila, jos joku asia hiertää. Ei näyttelijää tarvitse hyssyttellä, mutta pitää olla hiukan tilaa keskittymiselle.”

Ohjaajan tärkeä tehtävä

Aleksi Mäkelän kanssa Loiri on tehnyt aikaisemminkin töitä: Muodollisesti pätevä -sarjassa sekä tv-elokuvassa Talossa on Saatana.

”Hän antaa tehdä vapaasti, mutta puuttuu heti jos joku menee vikaan.”

”Hienoa on sekin, että jutut on pätkäilty kuvauspaikalle tultaessa. Ei jäädä nussimaan, vaan valmista tulee. Ei hutilointia, vaan sujuvaa tekemistä. Veikkaan elokuvan katsojamäärän ylittävän 450.000.”

”Tajusin syvästi kuinka etuoikeutettu olin saadessani olla tässä mukana.”

Roolien määrä menee arvauksen puolelle

Loiri arvailee olleensa mukana 60–70 elokuvassa viidellä vuosikymmenellä.

Suomalaisen elokuvan tutkijalta, Kaarle Steweniltä Loiri sai kuulla ylittäneensä aikaa sitten Tauno Palon roolien luvun.

Uuno Turhapurona hän sanoo olleensa ehkä yhdeksässä-toista elokuvassa.

Suurin tunnustus elokuva-alalla Loirille osui 1998, jolloin hän sai elämäntyöstään harvinaisen betoni-Jussin.

NÄYTTELIJÄ Peter Franzén

Symbioosi toimi hyvin

Vanhinta veljeä Ottoa esittävä Peter Franzén, 31, on kotimaisen elokuvan työllistetyimpiä näyttelijöitä. Silti hänen kohdalleen ei ole aikaisemmin sattunut elokuvaroolia, joka olisi sitonut hänet sekä fyysisesti että ajatuksen tasolla yhtä pitkäksi aikaa. Julkisuudessa paljon puhutun kunto-ohjelman läpikäyneet veljessarjan näyttelijät olivat uppoutuneita rooleihinsa lähes vuoden ajan.

”Valmistautuminen alkoi alkusyksystä 2001. Kuntosaliharjoittelun kanssa yhtä aikaa alkoi rooliin ja elokuvaveljiin tutustuminen.”

”Tunsin entuudestaan vain Niko Saarelan, emmekä mekään olleet aikaisemmin tehneet töitä yhdessä. Kuitenkin kaikki oli selvää alusta alkaen. Symbioosi toimi hyvin.”

Ohjaaja osasi olla hyvä takapiru

Franzén antaa kiitosta ohjaaja Aleksi Mäkelälle, joka hänen mukaansa oli kokoava voima.

”Aleksi ruokki meitä ajatuksilla, tarkkaili ja käytti hyväkseen, kuten kuuluikin.”

”Ymmärtääkseni se näkyy lopputuloksessa, joka on lähtökohtaa vivahteikkaampi.”

Näyttelijöistä tuli nopeasti hyviä ystäviä, mistä esimerkiksi Franzén mainitsee Lauri Nurksen ja Niko Saarelan olleen häntä yllättäen vastassa lentokentällä.

”Toivon että elokuvasta välittyy tämä jatkien oma juttu, viaton hölmöys. Se on omassa maailmassaan oikeastaan aika neuvokasta ja pohdiskelevaa.”

”Sellainen kuva meille syntyi niistä tyypeistä niissä oloissa.” Franzén korostaa tarinan fiktiivisyyttä, vaikka pohjana onkin kaikkien tuntema todellisten rikosten ketju. Näyttelijät eivät ole edes nähneet esikuviaan luonnossa. Ytimenä on ollut kuvittelu siitä, millaista elämä käsikirjoituksen luomissa oloissa voisi olla.

Epävarma Otto haluaa olla johtaja

Veljessarjan esikoinen Otto ajattelee eniten asioiden hengellistä puolta. Hän kokee myös vastuuta muista pojista,

vaikkei oikeastaan osaakaan johtaa heitä.

”Omasta mielestään hän kuitenkin on johtaja”, Franzén huomauttaa.

”Otto on pohjimmiltaan epävarma ja hakee eniten hyväksyntää.”

Hänestä uskonto on Otolle epätoivoinen yritys löytää järjettä mahdottomaan tilanteeseen. Uskonto myös määrittelee Oton suhteen vastakkaiseen sukupuoleen ja esiavioliisiin suhteisiin. Toisin sanoen Otolla ei ole kokemuksia naisista, joiden lumoon nuorimmat veljet heräävät.

Amerikassa on aikaa

Los Angelesissa vaimonsa Irina Björklundin kanssa muutaman vuoden asunut Franzén rahoittaa elämisensä Yhdysvalloissa käymällä töissä Suomessa. Amerikassa uran käynnistäminen vaatii ammattitaidon lisäksi pitkää pinnaa, onnea ja hyvän agentin.

”Paljon muuta tekemistä ei ole kuin kuntosalilla käynti”, Franzén pahoittelee ja moittii samalla agenttiaan. On hänellä toki ollut näyttelijän töitäkin Yhdysvalloissa, mutta harvakseltaan. Vaimoa on onnistanut hieman paremmin, joskin valtaosan töistään tämäkin tekee Euroopassa.

Keminmaalla syntynyt Peter Franzén on nuoren polven suomalaisista elokuvanäyttelijöistä kokeneimpia ja kiitetyimpiä.

Todisteena näyttelijänkäyvyydestä Franzén on ollut neljän vuoden sisällä neljästi Jussi-ehdokkaana ja voittanut pystin kerran (Kuningasjätkä 1998).

Näyttelemineen on kulkenut Niko Saarelan, 30, suvussa äidin puolelta monta polvea ja isäkin on näyttelijä. Kenties juuri siksi hän joutui pyrkimään teatterikorkeakouluun viisi kertaa, ennen kuin Karit Väänänen ja Heiskanen ottivat hänet sisään.

”Jälkeenpäin ajatellen on hyvä, että kehtasivat panna minut pyrkimään niin monesti. Jos olisin suoraan koulun penkiltä päässyt, ei olisi ollut oikein mitään mistä ammentaa”, vakavasti työhönsä suhtautuva Saarela arvelee.

Väli vuosina hän teki monenlaista, kävi jopa kokkikoulun: ”Minusta olisi tullut helvetin huono kokki, se ei ollut minun alaani. Olen ehdottomasti parempi näyttelijänä.” Saarela oli etsikkoaikanaan Kaupunginteatterissa neljä vuotta näyttämömiehenä ja opetteli jopa ulkoa yhden roolin, jotta olisi voinut sairaustapauksessa pelastaa näytöksiä.

”Harmitti, kun se ei sairastanut kertaakaan”, Saarela muistelee.

Sosiaaliset lahjat ovat tärkein ominaisuus

Saarela ei lähde soitelleen sotaan. Hän paneutuu huolellisesti työhönsä.

”Ryhmämeini on kaiken perusta. Teos menee oman edun edelle. Näyttelijän tärkeimpiä ominaisuuksia ovat hyvät sosiaaliset lahjat.”

Saarela ja Aleksi Mäkelä ovat aina olleet ystäviä ja tehneet paljon töitä yhdessä.

”Valmistautuminen etukäteen oli sellaista virittämistä, koska tiedän kuinka nopea ohjaaja on käänteissään. Yhteen suuntaan ei kannata liikaa lähteä.”

Pahat pojat on hänestä esimerkillinen teos:

”Se saa ihmiset sekä itkemään että nauramaan. Sen tekemistä muistelen vieläkin kaipauksella. Se oli loistava kokemus.”

”Elokuvan koomisuus tulee siitä, että pojat ovat niin tosissaan. Itse asiassa se on hyvin yhteiskunnallinen juttu, joka kertoo elokuvissa harvoin käsitellystä maaseudun nuorten syrjäytymisestä.”

”Minä näen siinä yhtymäkohtia Kullervoon ja Seitsemään veljekseen.”

Matti on aina valmis

Saarelan roolihahmo on Matti, jonka muokkaamiseen käsikirjoitus jätti eniten pelivaraa.

”Matti on kätevä käsistään ja kova suunnittelemaan. Hän ei mieti etukäteen tekojen seurauksia, vaan on aina valmis. Hän kehittää vaihtelevalla menestyksellä ryöstömenetelmiä ja murtaa ensimmäisenä hedelmäpelin ja bensa-automaatin. Ideoita on koko ajan, mutta ne eivät aina toimi käytännössä.”

Matti on myös hurahtanut juoksemiseen. Hän juoksee samaa reittiä jatkuvasti ja ottaa aikaa vanhalla mekaanisella herätyskellolla.

”Matin ennätysjuoksu on noin 22 minuuttia, joten matka on reilut kuusi kilometriä”, Saarela itsekin juoksua harastaneena arvioi.

Matille oli lapsuudessa ja nuoruudessa selvästi hyötyä nopeista jaloista. Hän pääsi isää karkuun ja siten vähimmällä tämän löylytyksistä.

Lauri Nurkse, 24, on Pahojen poikien pääosanäyttelijöistä suurelle yleisölle tuntemattomin, vaikka hän oli pääroolissa Simo Halisen palkitussa elokuvassa Cyclomania (2001).

Nuorista pyörälähteistä kertova ansiokas urheilu- ja rakkauselokuva ei kuitenkaan menestynyt elokuvateattereissa. Alalla se kuitenkin kävi suosituksesta. Nurkse sai keikan Kylmäverisesti sinun -sarjassa, jonka päättäjäisjuhlassa Aleksi Mäkelä pestasi hänet Pahaksi pojaksi.

Nurkse on pienestä pitäen heilunut eri paikoissa videokameran kanssa ja päässyt alalle mainoselokuvien ja musavideoiden kautta.

Hän pyrki 1990 sekä teatterikorkeakouluun että taideteolliseen ja pääsi Taideteollisen korkeakoulun elokuvataiteen osaston ohjaajalinjalle.

”Nyt olen kandidivaiheessa ja parin vuoden rypistyksen jälkeen maisteri-ohjaaja”, Nurkse laskee.

Valmis elokuva nauratti

Nurkse on tyytyväinen nähtyään Pahat pojat -elokuvan valmiina.

”Se on viihdyttävä, hyvällä tavalla tasapainoinen ja hauska.”

Hän yllättyi, kun valmis elokuva nauratti häntä monessa kohdassa makeasti.

”Lisäksi hämmästyin, kuinka paljon elokuvassa tapahtuu.”

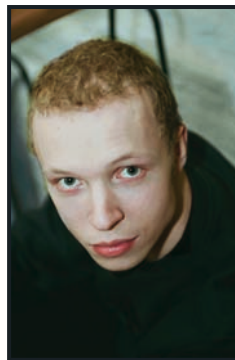
Nurkse näyttlee Ilkkaa, toiseksi nuorinta veljeä, joka pohdiskelee ja harkitsee eniten. Hänellä on myös kaikkein vihamielisin suhtautuminen isään, jolta on pienenä saanut sirpistä.

”Harkitseminen ei Ilkan kohdalla kuitenkaan merkitse vetäytymistä. Hän lähtee aina täysillä mukaan Oton ja Matin kannattaman suoraan toimintaan.”

Rakkauskuvio ei onnistu

Ilkka on veljeksistä kenties hauskin hahmo, sillä Leena on hänestä kovin kiinnostunut ja Ilkkakin kokee romanssin.

”Mielenkiintoista on kuinka avuton kotona neuvokas

Ilkka on naisasioissa. Eihän siitä mitään tule, kun ei ole sosiaalisia taitoja. Puihinhan se menee”, Nurkse nauraa. ”Toisaalta Leenaa viehättävät Ilkan suoruus ja vilpittömyys.”

Hän kehuu muiden poikien lailla elokuvan ansiosta syntyneitä yhteishenkeä ja ystävyyttä.

”Se salijuttu antoi meille mahdollisuuden äijäillä keskenämme. Olemme kaikki ulospäin suuntautuvia ja viihdyimme loistavasti toistemme seurassa.”

Nurkse muistaa että kuvausten jälkeen pari päivää tuntui tyhjältä, kun ihmiset levisivät omille teilleen.

”Yhteys säilyi kuitenkin ja olemme olleet toistemme kanssa jatkuvasti tekemisissä.”

Loiri on suvereeni

Vesa-Matti Loirin työskentelyä oli ilo seurata.

”Valtava kokemus näkyi. Vaikkei hän paljon ääneen pohjinnut kohtauksiaan, näki että hän oli lukenut läksyt hyvin ja tiesi mitä teki.”

Ohjaaja Aleksi Mäkelän tuleva ohjaaja määrittelee näin:

”Tietää mitä haluaa, mutta antaa vapaat kädet. Ottaa vastaan mielipiteitä ja luo avoimen ilmapiirin. Hän luottaa tuoreuteen eikä ryhdy hinkkaamaan kohtauksia. Juoheva ja tehokas!”

Jasper Pääkkösen, 22, valinta nuorimman veljen Eeron rooliin ei ollut ohjaajalle helppo, sillä Salatut elämät -sarjaa ei voi pitää varsinaisesti käyntikorttina vaativaan elokuvaosaan.

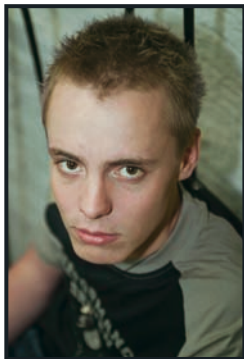
Pääkkönen on kuitenkin aivan erinomainen rakastuvana lukiolaispoikana ja irtoaa komealla tavalla saippuasarjan lyömästä leimasta.

”Jätin Salatut elämät kaksi vuotta sitten, mutta näyttelijäpiireissä saan jopa kuulla happamia kommentteja.

Toisaalta ilman sitä olisin arvattavasti tyhjän päällä, kun en ole käynyt ainoaa oikeaa näyttelijän oppilaitosta Suomessa.”

Pääkkösen tapauksessa näyttelemisen kulkee suvussa, kuten yleistä on. Hänen isänsä on Seppo Pääkkönen ja setänsä Antti Pääkkönen.

”Nuorempana näyttelin Kansallisessa ja Kaupunginteatterissa lapsirooleja, sekä tein aika paljon Disney-elokuvien ääniä.”

Luotimme toisiimme

Pääkkönen ei keksi Pahat pojat -elokuvasta mitään, mistä hänen pitäisi ammatillisesti olla huolissaan, vaikka vastaanotto jonkin verran jännittääkin.

”Henkilökemiamme toimivat erinomaisesti ja pitkä tutustuminen antoi hyvän lähdön. Tuskinpa olisimme onnistuneet, jos olisimme joutuneet kylmiltään kuvauksiin.”

”Meillä oli niin kova luottamus toisiimme, etten edes tuntenut tarvitsevani tukea näyttelemisessä.”

Ohjaaja antoi vapauden

Voisi luulla että Pääkkönen olisi kokemuksen puuttuessa tarvinnut erityisesti ohjausta kohtausten teossa. Väärin luultu.

”Aleksilla oli suorasukainen tyyli. Hän antoi vapauden tehdä, ja puuttui vain harvoin näyttelemiseeni.”

”Minun oli itse välillä käytävä häneltä kysymässä miten meni.”

”Aika usein yritin etukäteen kysellä miten hän halusi minun näyttävän.”

”Kun työ oli ohi, niin tyhjiys ja järkytys olivat valtavia monta päivää. Vuoden keskittyminen loppui kuin seinään.”

Haluan pysyä alalla

Pääkkönen on varovainen puhuessaan tulevaisuuden suunnitelmistaan.

Hän sanoo kuitenkin, että ala on jo valinnut hänet.

Hänet nähdään seuraavaksi Aku Louhimiehen Irtiottoja-sarjassa Nelosella. Sen jälkeen tulevaisuus on auki.

”Olen tehnyt kalastusväline-esittelyjä ja teen niitä jatkossakin”, ympärivuotinen ja intohimoinen kalamies Pääkkönen lupaa.

Kalastus valitsi hänet jo aikaa sitten.

”Olin kaksi kun isä vei minut ongelle. Sen jälkeen uitin onkea joka paikassa missä oli vettä vessanpöntöstä alkaen.”

Pahat pojat jatkaa Solar Filmsin elokuvien viime vuosien perinnettä tarjoamalla edustavan määrän tuoretta elokuvan henkeen sopivaa kotimaista musiikkia sekä ammattitaitoisesti sävellettyä, kansainvälisen tason elokuvamusiikkia.

Jo Pahat pojat -elokuvan suunnitteluvaiheessa tuottajan ja ohjaajan ajatuksissa soi rosoinen rockmusiikki, josta nuorten kaupunkilaisten tyylikäs trendipop olisi kaukana. Sekin päätettiin ennen kuvauksia, että eturivin artistit voisivat käsikirjoituksen pohjalta tehdä kappaleita, jotka sopisivat elokuvaan.

Tavan mukaan ääniraidalla soivista lauluista päätettiin julkaista soundtrack, joka ilmestyy viikkoa ennen ensi-iltaa. Soundtrackin yhteistyökumppaniksi valittiin tällä kertaa levy-yhtiöstä Poko. Musiikkivideon Haaveet kaatuu sai ohjattavakseen lahjakas Tuukka Temonen, joka teki myös elokuvan Making of -dokumentin. Temonen tunnetaan paitsi videoiden ja mainosten tekijänä myös Apulanta-yhtyeen basistina.

Elokuvan kohtausten säveltäminen annettiin jälleen kaksinkertaiselle Jussi-voittajalle Tuomas Kantelisel, joka matkusti nuotit kainalossa äänittämään työn tulokset Pietariin venäläisten soittajien kanssa.

Pahat pojat -elokuvassa soivat kappaleet (esittäjä ja nimi)

Olavi Uusivirta: Raivo härkä

Tommi Läntinen: It's Rock

Jore Marjaranta: Tavallista elämää

Apocalyptic: Somewhere Around Nothing

Pate Mustajärvi: Nahkurin orret

Yö: Sano, että jätät

Yö: Niin paljon me teihin luotettiin

The Rasmus: In The Shadows

Tehosekoti: Hetken tie on kevyt

Jore Marjaranta: Haaveet kaatuu

Apulanta: Hiekka

Mikko Kuustonen: Ainoain

Soundtrack (Poko-cd 268) ilmestyy 10.1. 2003

Juliste on ryhmätyön tulos

Elokuvan näyttelijät kävivät säännöllisesti kymmenen kuukauden ajan kuntosalilla hankkimassa lisää lihasmassaa, joka elokuvassa on kesäkohtauksissa hyvin esillä. Aihetta säästeltiin, eikä näyttelijöitä päästetty esiintymään lehtijutuissa paidatta ennen julisteen julkaisemista. Poikien paljas pinta ja liekit ovat yhdistelmä, joka takuumarmasti herätti huomiota kaikkialla missä juliste näkyi. Siinä nähtiin testosteronia, erotiikkaa, helvetin tulta tai huumoria katsojan silmästä riippuen. Kuvauspaikaksi valittiin elokuvaveljesten Karkkilassa sijainnut kotitalon piha. Kuvan taustana oli talonrähjän lautaseinä, joka julisteessa korvattiin tulimerellä. Pahat pojat -julisteen kuvasi Juha Reunanen ja suunnitteli Jussi Maula. Ideointiryhmässä olivat lisäksi mukana ohjaaja Aleksi Mäkelä, tuottaja Markus Selin, tiedottaja Rampe Toivonen sekä ohjaajat Antti Jokinen ja Renny Harlin.

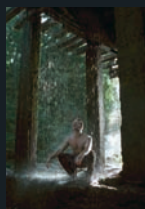
Juliste kuvattiin lautaseinän edessä. Taustaksi kuvattiin myös taivasta, peltoa ja kotitaloa. Lopulliseen versioon valittiin kuitenkin pelkät liekit.

6 Ilkka laskee kolikoita

10 Matti rikkoo automaattia

11
Oton
uskonnollinen
kokemus

12 Otto esittelee suunnitelman

7 Ilkka pelottelee Leenaa

13 Jouko lymyilee

14 Jouko hautausmaalla

15 Jouko omassa huoneessaan

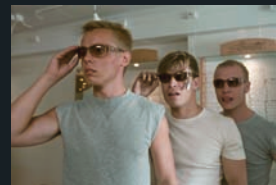
PAHAT POJAT -CD
Traileri ja julkaisuvapaat
kuvat cd-rompilla
kannen taskussa
Kuvat löytyvät myös
Pahat pojat -elokuvan
kuvapainikista osoitteesta
www.solarfilms.com

16 Jouko mielisairaalaassa

17 Jouko lyö äitiä

18 Pojat sovittavat aurinkolaseja

8 Matti lukee Aku Ankkaa

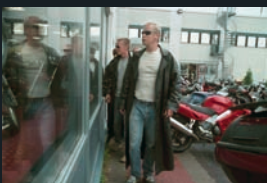
19
Pojat
sovittavat
saappaita

20
Rahasade

21 Kolikkosaalis

9 Matti tuhlaajien etunenässä

22 Postiryöstö hinausautolla

23 Poliisipäällikkö utelee pojilta

24 Pirjo

Kuvat: Miska Reimaluoto, Rampe Toivonen ja Juha Reunanen

ohjaus **ALEKSI MÄKELÄ**
 tuottaja **MARKUS SELIN**
 käsikirjoitus **PEKKA LEHTOSAARI**
 kuvaus **PINI HELLSTEDT F.S.C**
 lavastus **RISTO KARHULA**
 leikkaus **KIMMO TAAVILA**
 musiikki **TUOMAS KANTELINEN**
 äänisuunnittelu **JYRKI RAHKONEN**
 pukusuunnittelu **MINNA KIVIRANTA**

executive-tuottaja **Jukka Helle**
 co-executive-tuottajat **Jussi Lepistö, Jussi Salonoja,
 Sedu Koskinen, Antti Jokinen**

maskeeraaja **Mari Vaalasranta**
 järjestäjä **Kimi Seppänen**
 tiedotuspäällikkö **Rampe Toivonen**

tuotantopäällikkö **Sirkka Rautiainen**
 1.apulaisohjaaja **Marja Pyykkö**
 alkuperäistarina **Anssi Miettinen, Pekka Lehtosaari**
 kameraoperoija **Konsta Sohlberg**
 1. kamera-assistentti **Jan Granström**
 2. kamera-assistentti **Antti Ruusuvuori**
 lataaja **Harri Kärkkäinen**
 kuvaussihteeri **Pauliina Ståhlberg**
 video-assistentti **Valtteri Kokko, Miikka Tukki**
 2. kameran operoija **Rane Ronkainen**
 inserttien ohjaus ja kuvaus **Tuukka Temonen**
 valaisija **Kimmo Tolvanen**
 best boy **Kalle Penttilä**
 valomiehet **Mika Hietala, Teemu Mikkola,
 Juha Saikkonen, Aki Karppinen**

grip **Marko Mantere**
 grip-assistentti **Riku Roimu**
 äänittäjä **Jyväskylä Rahkonen**
 puomioperaattori **Santtu Sierilä**
 ääni-assistentti **Mika Niinimaa**
 rekvisiööri **Petri Neuvonen**
 lavastuspuuseppä **Jussi Halonen**
 järjestäjän assistentti **Antti Määttänen**
 rekvisiitöörin assistentti **Hanna Granström**
 puvustajan assistentti **Saija Siekkinen**
 maskeeraajan assistentti **Petra Kuntsi**

hiusten värit ja leikkaukset **Juhana Hellamaa, Tiia Nieminen**
 casting **Marja Pyykkö**
 personal trainer **Jukka Jokinen**
 2.apulaisohjaaja **Maija Lampinen**
 autonkuljettajat **Tuomas Laatikainen, Tuukka Kaattari**
 leikkaajan assistentti **Hannele Majaniemi**
 stuntkoordinaattori **Juha Pursiainen**
 apulais-stuntkoordinaattori **Jouni Kivimäki**
 stuntit **Vesa Laakso, Minna Lindroos**
Esa Muittari, Mika Pietiläinen
Janne Turkki

erikoistehosteet **Klaus Hedström, Konsta Mannerheimo**
 erikoistehosteassistentit **Jani Hynninen, Salima Peippo,
 Jukka Salmi**

lavastusrakenteet **Jouni Liukkonen, Janne Liukkonen,
 Lari Lindstedt, Ari Jokela,
 Arto Kalliomäki, Arto Jääskeläinen,
 Timo Roivonen, Sami Rautio,
 Ari Karjalainen, Pekka Vepsä**

lavastetemaalarit **Sari Alastalo, Krista Hällström,
 Lauri Kohonen, Eeva Kokki, Martti Kopisto**

catering **Jasmin Ali**
 keittiömestarit **Janne Kokkonen, Harri Weckman**
 kuvauspaikat **Kimi Seppänen**
 tuotantosihiteeri **Lotta Hakala**
 hallintoassistentti **Pinka Hämäläinen**
 kirjanpitäjä **Tarja Höijer**
 atk-tukihenkilö **Martti Sivonen**
 graafinen suunnittelu **Jussi Maula**
 still-kuvaus **Miska Reimaluoto, Rampe Toivonen**
 julistekuvaus **Juha Reunanen**
 musiikin clearus **Epe Helenius**
 jälkituotantokoordinaattori **Sirkka Rautiainen**
 2K colourist **Marko Terävä**
 2K online **Tuomo Hintikka**
 3D graphics **Peter Balazs**
 title graphics **Tuomo Hintikka**
 digital special effects **Tuomo Hintikka, Ville Vaajakallio,
 Jari Hakala**

cinemascope framing **Tuomo Hintikka, Petteri Linnus**
 2K film recording / digital scope **Tommi Gröhn**
 post production producer **Jukka Kujala**

SOLAR FILMS
 INC.

www.solarfilms.com

35 mm / colour / cinemascope / dolby digital / 120 min.